

ቅድስና፡ ከእግዚአብሔር፣ በእግዚአብሔር፣ ለእግዚአብሔር

"እኔ ቅዱስ ነኝና እናንተም ቅዱሳን ሁኑ" (1ኛ ጴጥ. 1፡16)

መግቢያ

ቅድስና የአንድ ባህሪ መገለጫ ይሆን ዘንድ የምድር ቋንቋዎች ተሰባጥረው የፈጠሩት የፊደል ቀመር አይደለም። ቅድስና ከፍጥረታት ውጪ በሆነው አካል በትንሽ ቀዳዳ ውስጥ እንደሚፈነጥቅ የፀሐይ ብርሃን ለፍጥረታቱ የተቸረ ነው። ቅድስና የክርስትና ሕይወት መተንፈሻ አየር ነው። ቅድስና (Holiness) በትርጉሙ "መለየት" (Set apart) ማለት ቢሆንም፣ ይህ መለየት ከዓለም ርኩሳት መራቅን ብቻ ሳይሆን ወደ እግዚአብሔር ክብር መጠጋትንና የእርሱን ባሕርይ መላበስን ያመለክታል። ቅዱስነት የመለኮት ልህቀት የተንጸባረቀበት ባህሪ ነው። ቅዱስነት አይመረመራም ነው። ቅድስና በሦስት መሠረታዊ አቅጣጫዎች ይታያል፡ እንደ መለኮታዊ ምንጭ (ከእግዚአብሔር)፣ እንደ መንፈሳዊ ተሃድሶ (በእግዚአብሔር) እና እንደ ሕይወት መስዋዕት (ለእግዚአብሔር)። በዚህ መጣጥፍ ቅድስናን ስናነሳ አላማው "የእግዚአብሔርን ቅድስና" አውቀንና ተረድተን ጨርሰን ለመቀመጥ አይደለም። ነገር ግን ከመታወቅ የሚያልፈውን ይህን የመለኮት ማንነት እርሱ ሊገልጽን በወደደው ልክ በጥቂቱ ጨልፎ ለመመልከት ነው።

፩. ቅድስና ከእግዚአብሔር (The Ontological Source)

"የባሕርይ ቅድስና እና የመለኮት ልዕልና"

የሰው ልጅ ከመፈጠሩ በፊት፤ መላእክት ጅምራን ከማግኘታቸው በፊት፤ እንዲሁም ዓለም "ይሁን" ተብሎ ከመዘርጋቱ በፊት እግዚአብሔር በራሱ ቅዱስ ነበረ። የእግዚአብሔር ቅድስና ከፍ ካለ ምንጭ ወደ እርሱ የተንቆረቆረ ሳይሆን፤ ከራሱ ውስጥ ፈልቆ የወጣ ማንነቱ ነው። እግዚአብሔር የቅድስና ምንጭ ነው። ቅድስና የእግዚአብሔር አንድ ባህርይ ብቻ አይደለም፤ የባህርያቱ ሁሉ መሠረት ነው። የእግዚአብሔር ፍቅር ቅዱስ ፍቅር ነው፤ የእግዚአብሔር ፍርድ ቅዱስ ፍርድ ነው፤ የእግዚአብሔርም ሃይል ቅዱስ ሃይል ነው፤ ስለዚህ ቅድስናው የባህርያቱ ሁሉ "ዘውድ" ነው።

ቅዱስ የሚለው ቃል በእብራይስጥ "Qadosh" በግሪክ ደግሞ "Hagios" ከሚሉት ቃላት ጋር እቻ ፍቺ ሲኖረው ትርጓሜውም የተለየ፤ ተቆርጦ የተለየ ማለት ነው ። ስለዚህ ብዙ ጊዜ ስለ ቅድስና ስናስብ ከሚመጡልን "ከኃጢአት መለየት እና ንፁህ ሆኖ መኖር" ከሚሉት ቃላት ላቅ ያለ ግን ደግሞ በውስጡ እነርሱንም ያቀፈ ጥልቅ ትርጓሜ ያለው ቃል ነው። ቅዱስ ማለት ከህጥያት የጸዳና ንፁህ መሆን ማለት ቢሆንም፤ እርሱን ብቻ ማለት ግን አይደለም። ቅዱስ ማለት ፍፁም የተለየና የላቀ ማለት ነው።

በመፅሐፍ ቅዱስ ውስጥ ካሉ ታላላቅ ነቢያት (major prophets) በመባል ከሚታወቁት በነቢዩ ኢሳያስ መፅሐፍ ምዕራፍ 6 ላይ እንደ ራዕይ ያስነበበናል ። ይህም፡

ኢሳያያስ 6:1-5

- 1 ንጉሡ ያዝያን በሞተበት ዓመት እግዚአብሔርን በረጅምና ከፍ ባለ ዙፋን ላይ ተቀምጦ እየሁት፥ የልብሱም ዘርፍ መቅደሱን ሞልቶት ነበር።
- 2 ሱራፌልም ከእርሱ በላይ ቆመው ነበር፥ ለእያንዳንዱም ስድስት ክንፍ ነበረው፤ በሁለት ክንፍ ፊቱን ይሸፍን ነበር፥ በሁለቱም ክንፍ እግሮቹን ይሸፍን ነበር፥ በሁለቱም ክንፍ ይበር ነበር።
- 3 እንዲሁም ለእንዲሁ ቅዱስ፥ ቅዱስ፥ ቅዱስ፥ የሠራዊት ጌታ እግዚአብሔር፤ ምድር ሁሉ ከክብሩ ተሞልታለች፤ እያለ ይጮኽ ነበር።
- 4 የመድረኩም መሠረት ከጭዋኸው ድምፅ የተነሣ ተናወጠ፥ ቤቱንም ጢስ ሞላበት።
- 5 እኔም፥ ከንፈሮቼ የረከሱብኝ ሰው በመሆኔ፥ ከንፈሮቻቸውም በረከሱባቸው ሕዝብ መካከል በመቀመጤ ጌዳኖቼ የሠራዊትን ጌታ ንጉሡን እግዚአብሔርን ስለ አዩ ጠፍቻለሁና ወዮልኝ! አልሁ።

በዚህ ክፍል ውስጥ መላእክት በዚህ እግዚአብሔርን "ቅዱስ፤ ቅዱስ፤ ቅዱስ" እያሉ ይዘምሩለታል። የተለያዩ ቋንቋዎች የእንደን ነገር ወሳኝነት በጥብቅ ለመግለጽ የተለያዩ መንገዶችን ይጠቀማሉ ። በዕብራይስጥ ቋንቋ ደግሞ የእንደን ነገር ጥልቀት ለመግለጽ ከተፈለገ ቃሉ ይደገማል ። ይህንንም መሰረት አድርጎ መጽሐፍ ቅዱሳችን የተለያዩ ቦታዎች ላይ ይህን የቋንቋ ህግ ይጠቀማል ። ለምሳሌ ያህል ኢየሱስ ክርስቶስ እንደን ነገር እውነት መሆኑን ሲናገር "እውነት እውነት እላችኋለሁ..." ይል ነበር። እዚህ ጋር እውነት የሚለው ቃል ሁለት ጊዜ መደጋገም የነገሩን እውነተኝነት ያፀናል ። ነገር ግን በመላው መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የእንደን ነገር ልህቀትና ታላቅነት ለማመልከት ወደ ሦስተኛ ደረጃ ከፍ ተደርጎ ሶስት ጊዜ ተደጋግሞ የተነገረ የእግዚአብሔር ባህሪ እንደ ብቻ ነው። እርሱም ቅድስና ነው ። አይገርምም? መጽሐፍ ቅዱስ የትኛውም ስፍራ ላይ እግዚአብሔርን "ፍቅር፤ ፍቅር፤ ፍቅር" ወይም "ሁሉን ቻይ፤ ሁሉን ቻይ፤ ሁሉን ቻይ" አይለውም። ቅድስናን በተመለከተ ግን ቃሉ የሚለው ዝም ብሎ

"ቅዱስ" ነው ወይም ደግሞ "ቅዱስ፤ ቅዱስ" ነው ብቻ አይደለም፤ ነገር ግን "ቅዱስ ቅዱስ ቅዱስ" ነው! ይላል።ጨምሮም መላእክት ሁሉ በፊቱ ሆነው "ቅዱስ፤ ቅዱስ፤ ቅዱስ" እያሉ ይጮሃሉ! ይለናል ። ይህንን የእግዚአብሔርን ማንነት መጽሃፍ ቅዱስ ከዘፍጥረት እስከ ራዕይ ድረስ አጉልቶ ያስተጋባል ። ይህ መደጋገም ደግሞ እግዚአብሔር ከፍጥረታቱ የተለየ ብቻ ሳይሆን፤ እጅግ በጣም የተለየና ወደር በሌለው ልዩነት የገነነ አምላክ እንደሆነ ያሳያል።

ቅድስና የእግዚአብሔር ባሕርይ ነው። እርሱ "ቅዱስ" የሚባለው ፍጹም ንጹሕ፤ ጻድቅና ከፍጥረት ሁሉ የተለየ ስለሆነ ነው። እግዚአብሔር ቅድስናን ከማንም አልተቀበለም፤ እርሱ ራሱ የቅድስና መለኪያ ነው። መላእክት "ቅዱስ፤ ቅዱስ፤ ቅዱስ" (ኢሳ. 6፡3፤ ራእይ 4፡8) እያሉ የሚዘምሩት፤ ቅድስናው ፍጹምና የማይለወጥ መሆኑን ለመመስከር ነው። መዝሙረኛው "እግዚአብሔር አምላካችን ቅዱስ ነውና... ስንገዛለት" (መዝ. 99፡9) በማለት የቅድስናው ግርማ ለአምልኮ እንደሚጋብዝ ይነግረናል። እኛም ለዚህ ነው ቅድስና "ከእግዚአብሔር" ነው የምንለው ።

፪. ቅድስና በእግዚአብሔር (The Encounter and Purification)

"በቅዱሱ ፊት የመቆም 'ፍርሃት' እና የጸጋው ጣልቃ ገብነት"

የሰው ልጅ ቅድስናን የሚቀበለው "በእግዚአብሔር" በኩል ነው። ቅድስና "በእግዚአብሔር" በኩል የሚገኝ ነው ስንል፤ የሰው ልጅ በራሱ ጥረት ቅዱስ መሆን እንደማይችልና ከቅዱሱ አምላክ ጋር ሲገናኝ ያለውን ፍጹም ድካም መገንዘብን ይጨምራል። ኃጢአተኛው ሰው በቅዱሱ አምላክ ፊት ሲቆም የራሱን ርኩሳት በግልጽ ያያል። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ አራት ታላላቅ ምሳሌዎችን እንመልከት፦

1. የነቢዩ ኢሳይያስ ምላሽ (ኢሳ. 6፡5)፦ ኢሳይያስ በዙፋኑ ላይ ያለውን ቅዱስ አምላክ ባየ ጊዜ የተናገረው የመጀመሪያ ቃል "ከንፈሮቼ የረከሱብኝ ሰው ስለሆንሁ... ጠፍቻለሁና ወዮልኝ!" የሚል ነበር። ኢሳይያስ ታላቅ ነቢይ ቢሆንም፤ በቅድስና ብርሃን ፊት ሲቆም ግን ራሱን እንደ "ጠፋ" ሰው ቆጠረ። እዚህ ጋር ቅድስና "በእግዚአብሔር" መሆኑን የምናየው፤ እግዚአብሔር መልአኩን ልኮ በሕያው መሠዊያ ፍም (የቅድስና መሣሪያ) ከንፈሩን ሲያስነካውና ኃጢአቱን ሲያነጻለት ነው። **መቀደስ በእግዚአብሔር አነሳሽነት የሚደረግ ሥራ ነው።**
2. የቅዱስ ጴጥሮስ ምላሽ (ሉቃስ 5፡8)፦ ጴጥሮስ የክርስቶስን መለኮታዊ ኃይል በተለምዶው የዓሣ ማጥመድ ተግባር ውስጥ ባየ ጊዜ፤ ተንበርክኮ "ጌታ ሆይ፥ እኔ ኃጢአተኛ ሰው ነኝና ከእኔ ሂድ" አለው። ጴጥሮስ የክርስቶስን ቅድስና ሲረዳ፤ በራሱ ውስጥ ያለውን ርኩሳት መሸከም አልቻለም። **ይህ ምላሽ የሰው ልጅ ያለ እግዚአብሔር ጸጋ በቅድስና ፊት መቆም እንደማይችል ያሳያል።** ክርስቶስ ግን "አትፍራ" በማለት ወደ ቅድስና ጉዞ ጠራው።

3. የኢየሱስ ምላሽ (ኢየሱስ 40:4-5)፦ ኢየሱስ በፈተናው ውስጥ ራሱን ጻድቅ አድርጎ ሲከላከል ቆይቷል። እግዚአብሔር ግን በዐውሎ ነፋስ ውስጥ ሆኖ ሲናገረው፤ ኢየሱስ "እነሆ፥ እኔ ግብዝ ነኝ፤ ምን ብዬ እመልስልሃለሁ? እጄን በአፌ ላይ እጭናለሁ" አለ። በቅድስና ብርሃን ፊት፤ የሰው ልጅ ራሱን የመከላከል ኃይል ያጣል። **ቅድስና ማለት "እኔ" የሚለውን ማንነት ለእግዚአብሔር "እርሱ" ለሚለው ማንነት ማስገዛት ነው።**
4. የሕዝቅኤል ተስፋ (ሕዝ. 36:26-27)፦ እግዚአብሔር "አዲስ ልብ እሰጣችኋለሁ አዲስም መንፈስ በውስጣችሁ እኖራለሁ" ይላል። ይህ የሚያሳየው **ቅድስና "በእግዚአብሔር" የሚሰጥ አዲስ ሕይወት እንጂ የውጭ ሥነ-ምግባር ብቻ አለመሆኑን ነው።**

የሰው ልጅ በአደን ገነት በነበረው ውድቀት ምክንያት ይህንን የመለኮት ነጸብራቅ አጥቶ ነበር። እባቡ ለአዳምና ለሔዋን "እንደ እግዚአብሔር ትሆናላችሁ" የሚል የሐሰት ተስፋ ሲሰጣቸው፤ ያለ እግዚአብሔር እርዳታ ቅዱስ መሆን እንደሚችሉ በማሳመን ነበር። ሆኖም ግን፤ ቅድስና "በእግዚአብሔር" በኩል እንጂ ከእግዚአብሔር ውጭ አይገኝም። ዛሬ እኛ የምንቀደሰው በገዛ ኃይላችን ሳይሆን "በእግዚአብሔር" (Through God) ነው። ይህ ሂደት በሁለት ታላላቅ መሠረቶች ላይ የቆመ ነው፦

በክርስቶስ ደም መታጠብ፦ "በኢየሱስ ክርስቶስ ሥጋ እንድ ጊዜ ፈጽሞ በመሠዋቱ ተቀድሰናል" (ዕብ. 10:10)። ይህ የመሠረት ድንጋይ ነው። ክርስቶስ በመስቀል ላይ በከፈለው መሥዋዕትነት የቅድስናን በር ከፍቶልናል።

በመንፈስ ቅዱስ ሥራ፦ ቅድስና የአንድ ቀን ክስተት ሳይሆን የሕይወት ዘመን ጉዞ ነው። መንፈስ ቅዱስ በውስጣችን በመኖር፤ አሮጌውን የኃጢአት ማንነት እየገፈፈ አዲሱን የክርስቶስን መልክ በእኛ ውስጥ ይሥላል።

ቅድስና በእግዚአብሔር ነው ስንል፤ በድካማችን ጊዜ የሚያበረታን፤ በንሥሐ የሚያጥበንና በጸጋው የሚያሳድገን እርሱ ራሱ መሆኑን ማመን ነው። አማኝ በራሱ ጥረት ቅዱስ ሊሆን ቢሞክር ውጤቱ "ራስን ማጽደቅ" (Self-righteousness) ብቻ ይሆናል፤ በእግዚአብሔር ሲሆን ግን "እውነተኛ ቅድስና" ይባላል።

፫. ቅድስና ለእግዚአብሔር (The Teleological Purpose)

"ለተለየ ክብር የተቀደሰ (Consecrated) ሕይወት"

ቅድስና ለግል መንፈሳዊ ኩራት ወይም ለሰው ታይታ የሚደረግ ጌጥ አይደለም። የቅድስና የመጨረሻው ግብ "ለእግዚአብሔር" (For God) መሆን ነው። የቅድስና ግብ እግዚአብሔርን ደስ ማሰኘትና እርሱን ማክበር ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ ትርጓሜ "ቅዱስ" ማለት "ለተለየ አገልግሎት የተለየ" (Set apart for divine use) ማለት ነው። **ቅድስና "ለእግዚአብሔር" (For God) ነው ስንል፤ ሕይወታችን የራሳችን መሆኑ አብቅቶ የእግዚአብሔር "መሣሪያ" መሆኑን ያመለክታል።**

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ለዚህ ታላላቅ ምሳሌዎች አሉ፦

- የካህናትና የሌዋውያን ምሳሌ (ዘጸአት 28)፦ በብሉይ ኪዳን ካህናቱ የሚለብሱት ልብስና የሚጠቀሙባቸው ንዋያት ቅድሳት "ለእግዚአብሔር የተቀደሰ" (Holy to the Lord) የሚል ማሳተም ነበረባቸው። ይህ የሚያሳየው ቅድስና ማለት ራስን ከዓለም አሠራር አውጥቶ ለእግዚአብሔር ፈቃድ ብቻ ማስገዛት መሆኑን ነው።
- የናዝሬውያን ምሳሌ ፦ " እግዚአብሔርም ሙሴን እንዲህ ብሎ ተናገረው። ለእስራኤል ልጆች ንገራቸው። ሰው ወይም ሴት ለእግዚአብሔር ራሱን የተለየ ያደርግ ዘንድ የናዝሬውያን ስለሉት ቢሳል፥ ከወይን ጠጅና ከሚያሰክር መጠጥ ራሱን የተለየ ያደርግ፤ " (ዘኁልቁ 6: 1-3)
ናዝሬውያን (እንደ ሳምሶንና መጥምቁ ዮሐንስ) ራሳቸውን "ለእግዚአብሔር" ለይተው ነበር። ይህ መለየት (Consecration) የአመጋገብ፣ የአለባበስና የኑሮ ሥርዓታቸውን ይወስን ነበር። እኛም "ለእግዚአብሔር" ስንቀደስ፣ ሕይወታችን በፈቃዳችን ሳይሆን በእርሱ ፈቃድ ይመራል።
- የቤተ መቅደስ ንዋያት ቅድሳት ፦ " በዚያ ቀን በፈረሶች ሻኩራ ላይ። ለእግዚአብሔር የተቀደሰ ተብሎ ይጻፋል፤ በእግዚአብሔርም ቤት ያሉ ምንቸቶች በመሠዊያው ፊት እንዳሉ ዳካዎች ይሆናሉ። በኢየሩሳሌምና በይሁዳ ያሉ ምንቸቶችም ሁሉ ለሠራዊት ጌታ ለእግዚአብሔር የተቀደሱ ይሆናሉ፤ የሚሠዉትም ሰዎች ሁሉ ይመጣሉ ከእነዚያም ወስደው ይቀቅሉባቸዋል፤ በዚያም ቀን በሠራዊት ጌታ በእግዚአብሔር ቤት ከነፃናዊው ከእንግዲህ ወዲያ አይገኝም። "(ዘካርያስ 14:20-21)
ይህ እስገራሚ ያል ነው! ቅድስና ማለት ተራው የዕለት ተዕለት ሕይወታችን (እንደ ምግብ ማብሰል፣ እንደ ሥራ) ለእግዚአብሔር ክብር ሲውል "መቅደስ" ይሆናል ማለት ነው።
- የተመረጠ ዕድ (2ኛ ጢሞ. 2:21)፦ "ማንም ራሱን ከእነዚህ ቢያነጻ፥ ለክብር የሚሆን፥ የተቀደሰም፥ ለጌታውም የሚጠቅም ... ዕድ ይሆናል።" ቅድስና ለእግዚአብሔር ሲሆን፣ አማኝ ለጌታው አገልግሎት ዝግጁ የሆነ ንጹሕ ዕድ ይሆናል።
- ሕያው መሥዋዕት (ሮሜ 12:1)፦ "ሰውነታችሁን ቅዱስና እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝ መሥዋዕት አድርጋችሁ አቅርቡ።" ልክ በመቅደስ መሠዊያ ላይ የሚቀርብ መሥዋዕት ለሌላ ተግባር እንደማይውል ሁሉ፣ የአማኝ ሕይወትም **ለእግዚአብሔር ክብር ብቻ የተለየ ነው።**
- የመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ (1ቆሮ. 6:19-20)፦ "ሰውነታችሁ ከእግዚአብሔር የተቀበላችሁት በእናንተ የሚኖረው የመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ እንደ ሆነ አታውቁምን? በዋጋ ተገዝታችኋልና... በሥጋችሁ እግዚአብሔርን አክብሩ።" ቅድስናችን ለእግዚአብሔር መሆኑ የሚታወቀው እኛን በገዛን በክርስቶስ ፈቃድ ስንመላለስ ነው።
- የተመረጠ ትውልድ (1ጴጥ. 2:9)፦ "እናንተ ግን... የተመረጠ ትውልድ፥ የንጉሥ ካህናት፥ ቅዱስ ሕዝብ፥ ለእግዚአብሔር የተለየ ወገን ናችሁ።" ይህ መለየት ዓላማ አለው፤ እርሱም የእግዚአብሔርን ድንቅ ሥራ ለዓለም መመስከር ነው።

የተቀደሰው ለራሳችን ዝና ሳይሆን "ለእግዚአብሔር" ክብር ነው። ቅድስና ራስን ለእምላክ ለይቶ መስጠት ነው። ቅዱስ መሆን ማለት የእግዚአብሔርን መልክ ማንጸባረቅ ነው። ፍቅሩን፣ ርኅሩኄውን እና ጽድቁን በሕይወታችን ስንገልጥ "ለእግዚአብሔር" መኖራችን ይረጋገጣል። ቅድስና ከዓለም መለየት ብቻ ሳይሆን በዓለም ውስጥ ለእግዚአብሔር ምስክር ሆኖ መገኘት ነው። ቅድስና ከእግዚአብሔር ጋር ለዘላለም ለመኖር የምንለማመደው የሰማያዊ ሕይወት መከፈቻ ነው። "ያለ ቅድስና ጌታን ሊያይ የሚችል የለም" (ዕብ. 12:14)።

፩. ተግባራዊ የቅድስና ትግበራ (Practical Application)

ይህንን ጥልቅ እውነት በሕይወታችን እንዴት እንተርጉመው?

1. ሁሉን ለእግዚአብሔር ማድረግ (እንደ መቅደስ ንዋያት)፦ የምንሠራው ሥራ፣ የምናጠናው ትምህርት፣ የምንመራው ቤተሰብ ሁሉ "ለእግዚአብሔር የተቀደሰ" እንዲሆን ማድረግ። ሥራችንን እንደ ጸሎት፣ ኑሮአችንን እንደ መቅደስ መቁጠር። (1ኛ ቆሮንቶስ 10:31)
2. የሐሳብ ንጽሕና/ዲሲፕሊን(Sanctity of Thought): ቅድስና "ከእግዚአብሔር" መሆኑን አምነን፣ ልባችንን የመለኮታዊ ሐሳቦች ማደራጀት ማድረግ። ክፉ ሐሳቦችን ሆን ብሎ መቃወምና በቃለ እግዚአብሔር መተካት። (ፊልጵስጵስ 4:8)
3. የአንደበት ንጽሕና (Sanctity of Speech): አንደበታችን ለእግዚአብሔር ምስጋና የተለየ መቅደስ ነው። ሐሜት፣ ስድብና ሐሰት የቅድስናን ማኅተም ያፈርሳሉ። ንግግራችን ሁልጊዜ "የሚያንጽና ጸጋን የሚሰጥ" ሊሆን ይገባል።(ኤፌሶን 4:29)
4. የሥራ ባሕል (Sanctity of Work): ቅድስና በቤተክርስቲያን ውስጥ ብቻ የሚቀር ሳይሆን ወደ ቢሮ፣ ወደ ገበያና ወደ ትምህርት ቤት የሚወስድ ነው። ሥራን በታማኝነት፣ በጥራትና በፍቅር መሥራት "ለእግዚአብሔር" የመኖር ትልቅ ማሳያ ነው።(ቆላስይስ 3:23)
5. ማኅበራዊ ኃላፊነት (Sanctity of Action): ከእግዚአብሔር የተቀበልነውን ቅድስና ለተራቡት በማካፈል፣ ለታረዙት በመድረስና ለፍትሕ በመቆም እንገልጠዋለን። እውነተኛ ቅድስና ራስን ከኃጢአት መጠበቅ ብቻ ሳይሆን፣ ዓለምን በፍቅር መፈወስም ነው።(ማቴዎስ 5:16, ሚክያስ 6:8)
6. እንደ ኢሳይያስ፦ የራሳችንን ድካም አምነን በየቀኑ በንስሐ ወደ እግዚአብሔር መቅረብ። "ከንፈሮቼን ቀድስ" ብሎ መጸለይ።(ኢሳይያስ 6:7)
7. እንደ ጴጥሮስ፦ በሥራችንና በሕይወታችን ውስጥ የእግዚአብሔርን እጅ ስናይ፣ በትሕትና ተንበርክኮ ጌታን ማስቀደም።(ሉዎስ 5:8)

8. እንደ ኢዮብ፦ በእግዚአብሔር ሉዓላዊነት ፊት መገዛትና ሕይወታችንን ለእርሱ ጥበብ አሳልፎ መስጠት።(ኢዮብ 40÷4)
9. በትሕትና መኖር (እንደ ኢሳይያስና ጴጥሮስ)፦ የራሳችንን ድካም በማመን ሁልጊዜ ከቅድስና ምንጭ (ከእግዚአብሔር) ጸጋን መለመን። ራስን ጻድቅ አድርጎ ከመቁጠር መራቅ።(ያዕቆብ 4÷6, ሉዎስ 18÷13)

ማጠቃለያ

ቅድስና ከእግዚአብሔር የተሰጠ ስጦታ ነው፤ በእግዚአብሔር ረዳትነትና በቃሉ መታደስ የሚከናወን ሂደት ነው፤ ለእግዚአብሔር ክብር የሚቀርብ የሕይወት መስዋዕት ነው። ቅድስና የክርስትና ሕይወት ማዕከላዊ ምሰሶ ነው። ከእግዚአብሔር ዘላለማዊ ባሕርይ ይነሳል፤ በእግዚአብሔር (በክርስቶስ ደም እና በመንፈስ ቅዱስ ኃይል) ይከናወናል፤ ለእግዚአብሔር ክብርና ደስታ ይፈጽማል። ቅድስና ምርጫ ሳይሆን የክርስቶስ ተከታይ ለሆነ ሁሉ ግዴታ ነው። ቅድስና ሽክም ሳይሆን ከእግዚአብሔር ጋር የመኖር ጥልቅ ደስታ ነው። ስለዚህ ከምንጩ (ከእግዚአብሔር) እንጠጣ፣ በመንገዱ (በእግዚአብሔር) እንጓዝ፣ ለዓላማውም (ለእግዚአብሔር) እንኑር። በየዕለቱ በዚህ መለኮታዊ ጎዳና ላይ እንድንመላለስ የእግዚአብሔር ቸርነት ይርዳን። እግዚአብሔር በሰጠን ጸጋ ተጠቅመን፣ በደሙ ታጥብን፣ ለመንፈሱ ታዝዘን በቅድስና ጎዳና እንድንመላለስ የእርሱ ረድኤት አይለየን።

